

Ткала дівчина килим собі на придане,
білу нитку з червоною ниткою кидала.
Білу нитку — незайманість,
а червону — любов палку, —
ткала дівчина килим собі на придане.
Бігав човник з боку та в бік,
чорну нитку з собою волік,
чорну нитку — чорний контраст —
нехай бог нікому не дасть! —
чорну нитку з собою волік.
Ткала дівчина килим собі на придане,
білу нитку за чорною кидала...
Козака із походу не видно.
Ой минули жнива і зима.
Козака із походу нема.
Чи в землиці зотлів,
чи в ярмі запанів, —
все нема і нема.
Кінь не стукне своїм копитом під вікном.
І не стукне, не заірже...
З віку в вік,
з року в рік,
вже не день — по сей день
українка, як вірність,
килим свій береже
козакові.

1966

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.